

1

Zou je jezelf gestrest noemen?

Nee. Ik ben niet gestrest.

Ik ben... druk. Er zijn zoveel mensen die het druk hebben. Zo zit de wereld in elkaar. Ik heb een dynamische baan, mijn carrière is belangrijk voor me en ik geniet er van.

Goed dan. Soms voel ik me een tikje gespannen. Een beetje onder druk gezet. Maar ik ben jurist in de City, verdomme. Wat had je dan verwacht?

Ik druk zo hard met de pen op het papier dat er een scheur in komt. Shit. Laat maar. Volgende vraag.

Hoeveel uur per dag breng je gemiddeld op je werkplek door?

~~14~~

~~12~~

8

Hangt ervan af.

Doe je regelmatig aan lichaamsbeweging?

~~Ik zwem regelmatig~~

~~Ik ga weleens zwemmen~~

Ik ben van plan regelmatig te gaan zwemmen. Zodra ik tijd heb. Het is de laatste tijd nogal druk op de zaak, het is een fase.

Drink je acht glazen water per dag?

~~Ja~~

~~Som~~

Nee.

Ik leg mijn pen neer en schraap mijn keel. Maya, die aan de andere kant van de praktijk zit, kijkt op van al haar flesjes nagellak en potjes hars die ze aan het rangschikken is. Maya is mijn schoonheids-specialiste voor vandaag. Ze heeft een lange, zwarte vlecht met een witte streep erdoor en een zilveren knopje in haar neus.

‘Lukt het met de vragenlijst?’ zegt ze met haar zachte stem.

‘Ik had gezegd dat ik een beetje haast heb,’ zeg ik beleefd. ‘Zijn al die vragen echt nodig?’

‘We willen graag zoveel mogelijk weten om te bepalen wat je op schoonheids- en gezondheidsgebied nodig hebt,’ zegt ze sussend, maar onvermurwbaar.

Ik kijk op mijn horloge. Kwart voor tien.

Ik heb hier geen tijd voor. Ik heb echt geen tijd. Maar dit is mijn verjaardagscadeau en ik heb tante Patsy beloofd dat ik zou gaan.

Het is mijn verjaardagscadeau van een jaar geleden, om preciezer te zijn. Tante Patsy heeft me iets meer dan een jaar geleden een geschenkbond voor een ‘Ultieme Ontstressings Ervaring’ gegeven. Ze is de zus van mijn moeder en maakt zich grote zorgen over carrièrevrouwen. Telkens wanneer ik haar zie, pakt ze me bij mijn schouders en kijkt met een zorgelijke rimpel in haar voorhoofd naar mijn gezicht, en op de kaart bij de geschenkbond had ze geschreven: ‘Maak tijd voor jezelf, Samantha!!!’

Wat ik ook absoluut van plan was, maar het waren drukke tijden op de zaak en op de een of andere manier is er een jaar voorbijgegaan zonder dat ik een moment vrij kon maken. Ik ben jurist bij Carter Spink, en momenteel is het nogal hectisch. Het is een fase. Het wordt wel beter. Als ik de komende weken maar achter de rug heb.

Maar goed, toen stuurde tante Patsy me een verjaardagskaart voor dit jaar, en toen schoot het me opeens te binnen dat die bond bijna verlopen was. Dus daar zit ik dan, op mijn negenentwintigste verjaardag. Op een behandelstoel in een witte badjas en een bizarre papieren onderbroek. Met een halve dag vrij. Maximaal.

Rook je?

Nee.

Drink je alcohol?

Ja.

Eet je regelmatig zelfbereide maaltijden?

Ik schiet in de verdediging en kijk verstoord op. Wat is dat voor onzin? Waarom zouden 'zelfbereide' maaltijden beter zijn dan andere?

Ik eet gezond en gevarieerd, schrijf ik na enig nadenken op.

Wat absoluut waar is.

Iedereen weet dat de Chinezen langer leven dan wij, dus wat zou er gezonder kunnen zijn dan hun voedsel eten? En pizza is een Italiaans gerecht. Dat is waarschijnlijk nog gezonder dan zelfbereide maaltijden.

Vind je dat je leven in balans is?

~~Ja~~

~~N~~

Ja.

'Klaar,' verkondig ik, en ik geef de vragenlijst aan Maya, die mijn antwoorden doorneemt. Haar vinger glijdt met een slakkengangetje over de bladzij naar beneden. Alsof we alle tijd van de wereld hebben.

Zij misschien wel, maar ik moet echt om een uur weer op kantoor zijn.

'Ik heb je antwoorden aandachtig gelezen.' Maya kijkt me peinzend aan. 'En het is wel duidelijk dat je heel gestrest bent.'

Wat? Waar haalt ze het vandaan? Ik heb duidelijk ingevuld dat ik níét gestrest ben.

'Nee, hoor.' Ik glimlach op een ontspannen 'kijk eens hoe niet-gestrest ik ben'-manier.

Maya laat zich niet overtuigen. 'Je staat duidelijk zwaar onder druk op je werk.'

'Ik functioneer goed onder druk,' verklaar ik, en het is waar. Dat weet ik al van mezelf sinds...

Tja, sinds mijn moeder het tegen me zei, toen ik een jaar of acht was. *Jij functioneert goed onder druk, Samantha.* Onze hele familie doet het goed onder druk. Het is onze lijfspreuk, zeg maar.

Afgezien van mijn broer Peter, natuurlijk. Die is ingestort. Maar verder doen we het allemaal goed onder druk.

Ik hou van mijn werk. Het ontdekken van de mazen in een contract schenkt me voldoening. Het afsluiten van een deal geeft me een adrenalinekick. Onderhandelen, discussiëren en de slimste van de groep zijn winden me op.

Misschien dat ik heel af en toe het gevoel heb dat iemand zware gewichten op mijn schouders legt. Grote betonblokken, in een steeds hogere stapel, die ik moet dragen, hoe uitgeput ik ook ben...

Maar zo zal iedereen zich wel voelen. Dat is normaal.

'Je huid is erg droog,' zegt Maya hoofdschuddend. Ze strijkt deskundig met haar hand langs mijn wang, drukt haar vingers in mijn hals en trekt een bezorgd gezicht. 'Je hartslag is erg hoog. Dat is niet gezond. Voel je je op dit moment uitgesproken gespannen?'

'Het is vrij druk op mijn werk,' zeg ik schouderophalend. 'Het is maar een fase. Ik heb niets.' *Kunnen we een beetje opschieten?*

'Goed.' Maya staat op. Ze drukt op een knop in de muur en de kamer vult zich met zachte panfluitmuziek. 'Ik kan alleen maar zeggen dat je hier op het goede adres bent, Samantha. Ons doel hier is ontstressen, revitaliseren en ontgiften.'

'Fijn,' zeg ik afwezig. Het is me opeens te binnen geschoten dat ik David Elldridge niet heb teruggebeld over dat Oekraïense oliecontract. Ik had het gisteren al moeten doen. Shit.

'Het Green Tree Centre wil een veilige haven van rust zijn, weg van je dagelijkse beslommingen.' Maya drukt weer een knop in de muur in, en het licht wordt gedempt tot een zachte gloed. 'Heb je nog vragen voordat we beginnen?' zegt ze zacht.

'Eigenlijk wel, ja.' Ik leun naar voren.

'Goed zo!' zegt ze stralend. 'Ben je benieuwd naar het behandelprogramma van vandaag, of is het iets algemeners?'

'Zou ik even snel een mailtje mogen versturen?' vraag ik beleefd. De glimlach besterft Maya op de lippen.

'Heel snel,' voeg ik eraan toe. 'Het is zo gepiept.'

'Samantha, Samantha...' Maya kijkt me hoofdschuddend aan. 'Je bent hier om tot rust te komen. Om een moment voor jezelf te nemen. Niet om e-mails te versturen. Het is een obsessie! Een verslaving! Net zo slecht als alcohol of cafeïne.'

God allemachtig, het is geen *obsessie*. Ik bedoel, dat is belachelijk. Hoe vaak controleer ik mijn e-mail nou helemaal? Hooguit elke... halve minuut, misschien.

Maar weet je, er kan veel gebeuren in een halve minuut.

‘En trouwens,’ vervolgt Maya, ‘zie jij hier een computer staan?’

‘Nee,’ antwoord ik, en ik kijk gehoorzaam zoekend om me heen.

‘Daarom vragen we je dus al je elektronische apparatuur in de kluis te leggen. Mobiele telefoons zijn niet toegestaan. Computertjes ook niet.’ Maya spreidt haar armen. ‘Dit is een toevluchtsoord. Waar je aan de wereld kunt ontsnappen.’

‘Precies.’ Ik knik deemoedig.

Dit is waarschijnlijk niet het moment om te onthullen dat ik een BlackBerry in mijn papieren onderbroek heb verstopt.

‘Zullen we dan maar beginnen?’ zegt Maya met een glimlach. ‘Ga maar op de behandelstoel liggen, onder een handdoek. En zou je je horloge af willen doen?’

‘Ik kan niet zonder mijn horloge!’

‘Dat is ook een verslaving.’ Ze klakt afkeurend met haar tong. ‘Zolang je hier bent, hoef je niet te weten hoe laat het is.’

Ze draait zich discreet om, en ik doe met tegenzin mijn horloge af. Vervolgens strek ik me een beetje onhandig op de behandelstoel uit in mijn pogingen mijn gekoesterde BlackBerry niet te vermorzelen.

Ik heb dat verbod op elektronische apparatuur wel gezien, en ik heb mijn dictafoon ook ingeleverd, maar drie uur zonder mijn BlackBerry? Ik bedoel, stel dat er iets gebeurt op kantoor? Stel dat het crisis wordt?

En het is ook niet logisch. Als ze hier echt willen dat je tot rust komt, laten ze je je BlackBerry en mobieltje juist hóúden in plaats van ze in beslag te nemen.

Maar goed, ze ziet hem toch nooit onder die handdoek.

‘Ik ga beginnen met een ontspannende voetmassage,’ zegt Maya, en ik voel dat ze een soort lotion over mijn voeten uitsmeert. ‘Probeer je geest leeg te maken.’

Ik staar gehoorzaam naar het plafond. Geest leeg. Mijn geest is zo leeg en doorzichtig als... glas...

Hoe moet dat nou met Elldridge? Ik had hem moeten bellen. Hij zit op mijn antwoord te wachten. Als hij nu eens aan de andere

vennoten vertelt dat ik er met de pet naar gooi? Als dat mijn kans om in de vennootschap te worden opgenomen nu eens negatief beïnvloedt?

Mijn maag verkrampst. Dit is niet het moment om ook maar iets aan het toeval over te laten.

‘Probeer al je gedachten los te laten...’ zegt Maya zangerig. ‘Voel de spanning wegebben...’

Misschien kan ik hem heel snel een mailtje sturen. Vanonder mijn handdoek.

Ik laat mijn hand steeds naar beneden glijden en voel een harde hoek van mijn BlackBerry. Ik schuif hem millimeter voor millimeter uit mijn papieren onderbroek. Maya masseert mijn voeten en heeft niets in de gaten.

‘Je gaat je zwaar voelen... je geest is leeg...’

Ik schuif de BlackBerry over mijn borst omhoog tot ik het scherm-pje nét onder de handdoek kan zien. Goddank dat het hier zo schemerig is. Ik begin steeds met een hand een e-mail in te tikken, met zo min mogelijk bewegingen.

‘Ontspán je...’ zegt Maya sussend. ‘Stel je voor dat je langs het strand loopt...’

‘Hm hm,’ mummel ik.

*David, tik ik. M.b.t. ZFN Oliecontract. Heb amendementen doorgeno-
men. Vind dat wij moeten reageren*

‘Wat doe je daar?’ zegt Maya opeens waakzaam.

‘Niks!’ zeg ik, en ik schuif de BlackBerry snel onder de handdoek. ‘Ik lig gewoon te, eh... te ontspannen.’

Maya loopt om de behandelstoel heen en ziet de bult van de BlackBerry in mijn hand onder de handdoek.

‘Heb je daar iets verstopst?’ vraagt ze ongelovig.

‘Nee!’

De BlackBerry piept vanonder de handdoek. Shit.

‘Dat was een auto, geloof ik,’ zeg ik nonchalant. ‘Buiten, op straat.’

Maya knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Samantha,’ zegt ze met lange, dreigende uithalen, ‘heb jij daar elektronische apparatuur onder je handdoek liggen?’

Ik heb het gevoel dat als ik niet beken, ze de handdoek ook van me af zal trekken.

'Ik verstuurde alleen maar een e-mail,' zeg ik ten slotte, en ik laat haar schaaachtig de BlackBerry zien.

'Jullie workaholics ook!' Ze grist de BlackBerry vertwijfeld uit mijn hand. 'Mails kunnen wel wachten. Alles kan wachten. Jij kunt je gewoon niet ontspannen!'

'Ik ben geen workaholic!' repliceer ik verontwaardigd. 'Ik ben jurist! Dat is iets anders!'

'Je verdringt het,' zegt ze hoofdschuddend.

'Nietes! Hoor eens, er lopen belangrijke onderhandelingen bij de zaak. Ik kan de knop niet zomaar omzetten! Zeker nu niet. Ik ben... Nou ja, ik ben voorgedragen om vennoot te worden.'

Terwijl ik het hardop zeg, voel ik de vertrouwde zenuwen opspe-
len. Vennoot van een van de belangrijkste kantoren van het land. Het enige wat ik ooit heb gewild.

'Ik ben voorgedragen om vennoot te worden,' herhaal ik iets be-
daarder. 'Morgen valt de beslissing. Als het doorgaat, word ik de jongste vennoot in de hele geschiedenis van het bedrijf. Weet je wel hoe belangrijk dat is? Heb je enig idee...'

'Iedereen kan een paar uur gemist worden,' onderbreekt Maya me. Ze legt haar handen op mijn schouders. 'Samantha, je bent ongelooflijk nerveus. Je schouders zijn verkrampt, je hart klopt als een bezetene... Volgens mij zit je op het randje.'

'Ik voel me best.'

'Je bent één grote zenuwknoop!'

'Niet waar!'

'Je moet er zélf voor kiezen om gas terug te nemen, Samantha.' Ze kijkt me ernstig aan. 'Alleen jij kunt de beslissing nemen je leven te veranderen. Ga je dat doen?'

'Eh... tja...'

Er vibreert iets in mijn papieren onderbroek en ik breek mijn zin met een kreet van verbazing af.

Mijn mobieltje. Dat heb ik samen met de BlackBerry in mijn onderbroek gestopt, en ik heb het op de trilfunctie gezet zodat het geen herrie kon maken.

'Wat is dat?' Maya kijkt met grote ogen naar mijn trillende hand-
doek. 'Wat is dat in godsnaam voor... gesidder?'

Ik kan niet toegeven dat het een telefoon is. Niet na de BlackBerry.

'Eh...' Ik schraap mijn keel. 'Dat is mijn speciale, eh... liefdesspeeltje.'

'Je wát?' vraagt Maya perplex.

Het toestel vibreert weer in mijn onderbroek. Ik moet opnemen. Het zou iemand van de zaak kunnen zijn.

'Eh... weet je, ik nader nu een beetje een intiem moment...' Ik kijk Maya veelbetekenend aan. 'Zou je even, eh... de kamer uit kunnen gaan?'

Wantrouwen licht op in Maya's ogen.

'Wacht eens even!' Ze kijkt nog eens. 'Zie ik daar een mobieltje? Heb je ook nog eens een mobiele telefoon mee naar binnen gesmokkeld?'

O, god. Ze is woest.

'Hoor eens,' zeg ik toegeeflijk, 'ik weet dat jullie je regels hebben en alles, en daar heb ik respect voor, maar weet je, ik kan niet zonder mijn mobiel.' Ik tast onder de handdoek naar het toestel.

'Blijf áf!' Ik schrik van Maya's kreet. 'Samantha,' zegt ze, zichtbaar worstelend om kalm te blijven, 'als je ook maar even naar me hebt geluisterd, zet je die telefoon nu uit.'

Het toestel trilt weer in mijn hand. Ik kijk naar het schermpje en krijg een knoop in mijn maag. 'Het is de zaak.'

'Ze spreken maar iets in. Ze wachten maar.'

'Maar...'

'Dit is tijd voor jezelf.' Ze leunt naar me over en omklemt mijn handen ernstig. 'Tijd voor jezelf.'

God, ze snapt het echt niet, hè? Ik schiet bijna in de lach.

'Ik ben associé bij Carter Spink,' leg ik uit. 'Ik héb geen tijd voor mezelf.' Ik klap het toestel open en er blaft een boze mannenstem over de lijn.

'Samantha, waar zit je in vredesnaam?'

Ik verkramp. Het is Ketterman. Het hoofd van onze afdeling. Hij zal wel een voornaam hebben, maar iedereen noemt hem altijd alleen maar Ketterman. Hij heeft zwart haar en een stalen brilmonatuur en grijze prikogen en toen ik net bij Carter Spink werkte, had ik echt nachtmerries over hem.

'De deal met Fallons gaat misschien toch door. Kom meteen terug. Bespreking om halfelf.'

Gaat het toch door?

‘Ik kom zo snel mogelijk.’ Ik klap het toestel dicht en kijk spijtig naar Maya. ‘Sorry.’

Ik ben niet verslááfd aan mijn horloge.

Maar ik kan het natuurlijk niet missen. Dat zou jij ook niet kunnen als je tijd was opgedeeld in partjes van zes minuten. Ik word geacht voor elke zes minuten van mijn werkende bestaan een cliënt te factureren. Alles komt in een geautomatiseerd tijdschema te staan, in gespecificeerde brokjes.

11.00-11.06 Contract voor project A opgesteld

11.06-11.12 Documentatie voor cliënt B geamendeerd

11.12-11.18 Advies gegeven over punt contract C

Toen ik net bij Carter Spink was begonnen, vond ik het een raar idee dat ik continu moest bijhouden waar ik aan werkte. En als ik nu eens zes minuten zit te niksen? vroeg ik me af. Wat moet ik dan noteren?

11.00-11.06 Doelloos uit het raam gekeken

11.06-11.12 Gefantaseerd dat ik George Clooney tegen het lijf liep

11.12-11.18 Geprobeerd neus met tong aan te raken

Maar je raakt eraan gewend. Je raakt eraan gewend je leven in kleine hapjes te verdelen. En je raakt eraan gewend te werken. De hele tijd.

Als je jurist bent bij Carter Spink, lummel je niet. Je kijkt niet uit het raam en je fantaseert niet. Niet zolang elke zes minuten van je tijd zoveel geld waard zijn. Laat ik het zo zeggen: als ik zes minuten laat wegtikken zonder iets te presteren, heb ik vijftig pond van de firma verspild. Twaalf minuten: honderd pond. Achttien minuten: honderdvijftig pond.

Zoals ik al zei: juristen van Carter Spink lummelen niet.